

บทที่ 2

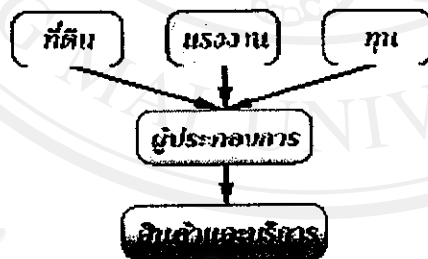
กรอบแนวคิดทางทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษา

การผลิตสินค้าและบริการ ผู้ผลิตมีเป้าหมายต่อการทำกำไรสูงสุด แต่ในกรณีที่มีข้อจำกัดทางการเงิน ทำให้หน่วยธุรกิจด้านกู้ยืมเงิน เพื่อทำการผลิตในระดับที่ได้กำไรสูงสุด ดังนั้นในบทที่ 2 จึงใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีในการผลิตและการกำหนดปริมาณการใช้ปัจจัยการผลิตที่มีกำไรสูงสุด เพื่ออธิบายแนวคิดของการกู้ยืมเงิน

ทฤษฎีการผลิต ปัจจัยการผลิต (Factors of Production) หมายถึงสิ่งต่างๆที่ผู้ผลิตนำมาผ่านกระบวนการผลิต เพื่อให้ได้สินค้าหรือบริการมาตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ในทางเศรษฐศาสตร์เราแบ่งปัจจัยการผลิตออกเป็น 4 ชนิด คือ

รูปที่ 2.1 แสดงปัจจัยการผลิต

1. ที่ดิน (Land) รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติทุกประเภท ได้แก่ ที่ดิน ป่าไม้ น้ำ แร่ธาตุ ฯลฯ ทั้งที่อยู่บนดินและอยู่ใต้ดิน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เคลื่อนย้ายไม่ได้ มีปริมาณจำกัด

2. แรงงาน (Labor) หรือทรัพยากรมนุษย์ หมายถึงผู้ที่ทำงานให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในการผลิตสินค้าหรือบริการ โดยอาศัยทั้งกำลังร่างกายและกำลังความคิด

3. ทุน(Capital)คือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อใช้อำนวยความสะดวกในกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ หรือทุนคือการสะสมสินค้าในรูปของเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์การผลิตต่างๆ ทุนในทางเศรษฐศาสตร์จะหมายถึงสินค้าประเภททุน ซึ่งจัดเป็นทุนที่แท้จริง (real capital) โดยไม่นับรวมเงินทุนซึ่งเป็นทุนที่เป็นตัวเงิน (money capital) เข้าไว้ในความหมายดังกล่าว โดยทั่วไปทุนแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ทุนถาวร (fixed capital) ทุนดำเนินงาน (working capital) และทุนสังคม (social capital)

4. ความสามารถในการประกอบการ (Entrepreneurship) หมายถึง ความสามารถในการดำเนินการวางแผน จัดการทางด้านธุรกิจการผลิตภายใต้ความเสี่ยงในระดับต่างๆ

ฟังก์ชันการผลิต (Production Function) แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการผลิตที่ใช้ในการผลิตกับผลผลิตที่ได้รับจากปัจจัยการผลิตนั้นๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

สมการการผลิต

$$TP = f(V_1, V_2, V_3, \dots, V_n)$$

เมื่อ

TP คือ จำนวนผลผลิตทั้งหมด

$V_1, V_2, V_3, \dots, V_n$ คือ ปัจจัยการผลิตต่างๆที่ใช้ในการผลิต

จำนวนผลผลิตรวมจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ จำนวนปัจจัยการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต ประสิทธิภาพของการบริหารงาน และการขยายขนาดการผลิตในระยะยาว

การวิเคราะห์การผลิตในระยะสั้น (Short-run Production) คือการผลิตในช่วงระยะเวลาที่สั้นมากจนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยคงที่ได้ ส่วนปัจจัยผันแปรสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามต้องการ

ปัจจัยการผลิต (Factors of Production) ในระยะสั้น จำแนกได้สองชนิดคือ

1. ปัจจัยคงที่ หมายถึง ปัจจัยการผลิตที่ผู้ผลิตไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปริมาณได้ เช่น ที่ดิน โรงงาน ทุน เครื่องจักร

2. ปัจจัยผันแปร หมายถึงปัจจัยการผลิตที่ผู้ผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปริมาณได้ เช่น แรงงาน วัตถุดิบ

ดังนั้นการผลิตในระยะสั้น การผสมปัจจัยการผลิต ที่ได้จะอยู่ภายใต้ กฎผลผลิตที่ต้องใช้ ปัจจัยการผลิตในสัดส่วนต่างๆกัน นั่นคือ กำหนดให้ปัจจัยชนิดหนึ่งคงที่ตลอดแล้วเพิ่มปัจจัยผันแปรขึ้นทีละหนึ่งหน่วย เมื่อถึงจุด ๆ หนึ่งจะทำให้การเพิ่มของผลผลิตรวมจะมีค่าลดลงเรื่อยๆ กฎลดน้อยถอยลงของผลผลิตเพิ่ม (law of diminishing marginal physical returns)

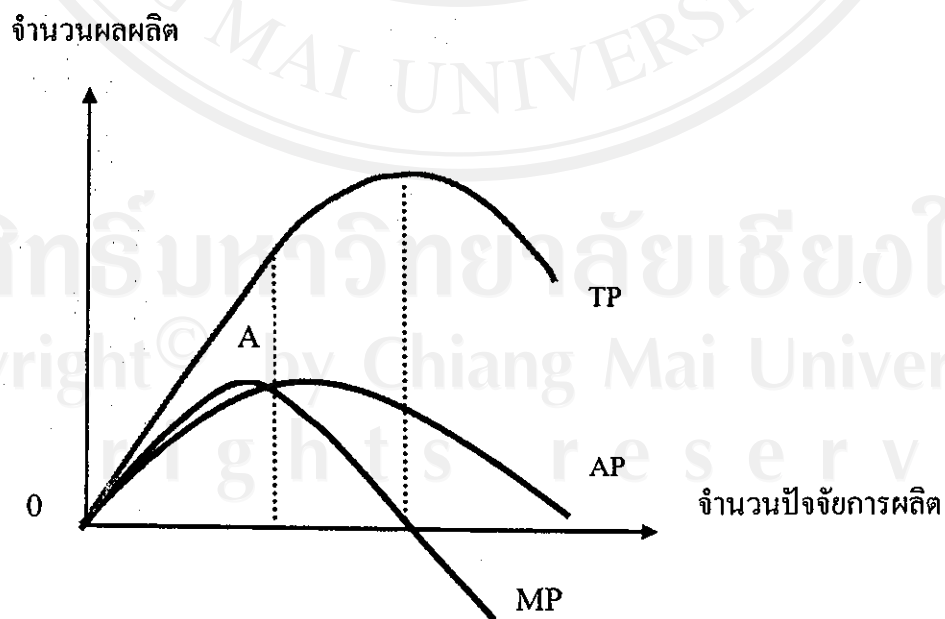
ประเภทของผลผลิตในระยะสั้น

1. ผลผลิตรวม (Total Product: TP) หมายถึงจำนวนผลผลิตทั้งหมด ที่เกิดจากการนำ ปัจจัยผันแปรเข้าไปทำงานร่วมกับปัจจัยคงที่

2. ผลผลิตเฉลี่ย (Average Product: AP) หมายถึงผลผลิตทั้งหมดคิดเฉลี่ยต่อปัจจัยผันแปร 1 หน่วย

3. ผลผลิตเพิ่ม (Marginal Product : MP) หมายถึงผลผลิตรวมส่วนที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มปัจจัยผันแปร 1 หน่วย

รูปที่ 2.2 แสดงความสัมพันธ์ ระหว่าง TP AP และ MP

จากรูป แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง TP AP และ MP พบว่าความสัมพันธ์ระหว่าง MP กับ TP นั้น จะเห็นว่าตราบใดที่ MP มีค่าเพิ่มขึ้น TP จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อ MP มีค่าเท่ากับศูนย์ TP จะสูงสุด และเมื่อ MP มีค่าลดลง TP จะลดลง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่าง MP กับ AP นั้น พบว่าในช่วงที่เส้น MP อยู่เหนือเส้น AP ค่า AP จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ส่วนช่วงที่ MP อยู่ต่ำกว่าเส้น AP ค่า AP จะลดลง โดยเส้น MP จะตัดเส้น AP ณ จุดที่ AP มีค่าสูงสุด

โดยการใช้ปัจจัยการผลิตร่วมกันในการผลิตในระยะสั้นจะเป็นไปตามกฎว่าด้วยการลดน้อยถอยลงของผลผลิตเพิ่ม นั่นคือ เมื่อเพิ่มปัจจัยผันแปรเข้าไปเรื่อยๆ ทีละหน่วย โดยให้ทำงานร่วมกับปัจจัยคงที่ที่มีอยู่จำนวนจำกัด ผลผลิตเพิ่มจะมีค่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ผลผลิตเพิ่มที่ได้จะมีค่าลดลงจนเป็นศูนย์ และติดลบในที่สุด

การเลือกปัจจัยการผลิต เพื่อเป้าหมายการหาค่าไรสูงสุด

สำหรับการหาค่าไรสูงสุดของหน่วยผลิตนั้น นักเศรษฐศาสตร์นิยมวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบรายรับที่ได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น (Marginal Revenue; MR) กับรายจ่ายหรือต้นทุนที่ต้องจ่ายเพิ่มสำหรับการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น (Marginal Cost; MC) โดยผู้ผลิตจะได้รับกำไรสูงสุดเมื่อรายรับที่ได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น (MR) เท่ากับรายจ่ายหรือต้นทุนที่ต้องจ่ายเพิ่มสำหรับการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น (MC)

อย่างไรก็ตามเพื่อเป้าหมายกำไรสูงสุด ผู้ผลิตจะต้องพิจารณาว่าหน่วยผลิตจะตัดสินใจเลือกใช้ปัจจัยการผลิตชนิดหนึ่งในจำนวนเท่าไร ผู้ผลิตต้องการซื้อปัจจัยการผลิตเพื่อผลิตสินค้า ดังนั้นอุปสงค์ปัจจัยการผลิตจึงเป็นอุปสงค์สืบเนื่อง (derived demand) คือ ถ้าผู้บริโภคมีความต้องการสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น หน่วยผลิตย่อมต้องการใช้ปัจจัยการผลิตมากขึ้นเพื่อผลิตสินค้าและบริการสนองผู้บริโภค ด้วยเหตุนี้จำนวนปัจจัยการผลิตที่ใช้ย่อมมีความสัมพันธ์โดยตรงกับจำนวนผลผลิตที่ผลิตได้แสดงว่าทุกปริมาณผลผลิตที่เปลี่ยนไปจะทำให้ปริมาณการใช้ปัจจัยเปลี่ยนแปลงไปด้วย ในที่นี้สมมติให้ผู้ผลิตมีปัจจัยแปรผันชนิดเดียว และสมมติให้ตลาดผลผลิตและตลาดปัจจัยการผลิตเป็นตลาดแข่งขันสมบูรณ์ (perfect competition) ดังนั้นสำหรับผู้ผลิต ราคาผลผลิตและราคาปัจจัยจะคงที่

การกำหนดกำไรสูงสุดของผู้ผลิตนั้นขึ้นอยู่กับปริมาณการผลิต ฉะนั้นถ้าปริมาณการผลิตสูงสุด อาจทำให้ผู้ผลิตได้รับกำไรสูงสุดด้วย แต่ก็ไม่เป็นหลักที่แน่นอน ทั้งนี้เพราะยังขึ้นอยู่กับทางด้านราคาเช่นกัน นั่นคือแม้บางครั้งผู้ผลิตจะผลิตสินค้าได้ในจำนวนเท่าเดิม แต่หากราคาสินค้า

เพิ่มขึ้น ผู้ผลิตก็จะได้รับกำไรเพิ่มขึ้นเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงต้องพิจารณาทั้งสองด้านคือด้านการผลิตและด้านรายรับ ด้านการผลิตนั้นเป็นเรื่องของต้นทุนเพิ่ม (MC) ส่วนทางด้านรายรับ เป็นเรื่องของรายได้เพิ่ม (MR) ซึ่งหน่วยผลิตจะเลือกผลิตตรงระดับที่ $MR=MC$ ตามเงื่อนไขกำไรสูงสุด ดังนั้นการจ้างปัจจัยการผลิตก็ใช้เงื่อนไขทำนองเดียวกัน คือ

$$MRP = MRC$$

กำหนดให้ MRP (Marginal Revenue Product) = รายรับส่วนเพิ่มที่ได้จากปัจจัยการผลิตที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย

MRC (Marginal Resource Cost) = ต้นทุนส่วนเพิ่มจากการใช้ปัจจัยการผลิต

โดย MRP หมายถึง รายรับส่วนเพิ่มที่ได้จากจำนวนปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้น 1 หน่วย คือการวัดส่วนเปลี่ยนแปลงของรายรับรวมต่อการเปลี่ยนแปลงของจำนวนปัจจัยการผลิต ส่วน MRC หมายถึงต้นทุนส่วนเพิ่มจากการใช้ปัจจัยผลิต ซึ่งเท่ากับรายได้เพิ่มจากการใช้ปัจจัยหน่วยนั้น MRP ซึ่งเป็นเงื่อนไขกำไรสูงสุด ดังนั้น

$$MRP_L = \frac{\Delta TRP}{\Delta A}$$

โดยที่ A คือ จำนวนปัจจัยการผลิต

TRP = Total Revenue Product

เมื่อจำนวนปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ปริมาณผลิตที่ได้เพิ่มขึ้นของจำนวนปัจจัยการผลิต นั้นจะแสดงประสิทธิภาพการผลิตที่ได้รับวัดค่าด้วยผลผลิตเพิ่ม (MP) ถ้ามีรายรับเพิ่ม ($MR=\Delta TR/\Delta Q$) จากการขายผลิตเพิ่ม 1 หน่วยมาคูณกับจำนวนผลผลิตเพิ่ม ($MP=\Delta TP/\Delta A$) ที่ปัจจัยการผลิตนั้นผลิตได้ จะได้รายรับทั้งหมดที่เพิ่มขึ้นจากการใช้ปัจจัยการผลิตนั้นเท่ากับ

$$MRP_L = MP_L \times MR$$

ในตลาดผลผลิตที่สมมุติให้เป็นตลาดแข่งขันแท้จริง MR มีค่าคงที่ และคือเส้นอุปสงค์ที่แสดงราคาผลผลิต (P) ดังนั้นค่า MR ก็คือค่า P ซึ่งตลาดเป็นผู้กำหนด ถ้าเขียน MRP เท่ากับ $MP \times P$ จึงนิยมเรียกว่า value of marginal หรือ VMP เพราะฉะนั้น

$$VMP_L = MP_L \times P$$

โดยที่ P คือราคาผลผลิต

ถ้าหน่วยผลิตเพิ่มปัจจัยการผลิต 1 หน่วย จะทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น (MP_L) เท่ากับ 100 หน่วยต่อวัน และสมมุติว่าผลผลิตแต่ละหน่วยขายได้ราคา(P) เท่ากับ 5 บาท ดังนั้นรายรับส่วนเพิ่มที่ได้จากปัจจัยการผลิตจะทำรายได้เพิ่มขึ้นทั้งหมด $VMP_L = 100 \times 5 = 500$ บาทเป็นต้น

ลักษณะของเส้น MRP_L หรือ VMP_L คือเป็นเส้นที่ลาดลงจากซ้ายไปขวา ทั้งนี้เนื่องจาก MP มีค่าลดลงตามกฎการลดน้อยลงของผลผลิตเพิ่ม (law of diminishing returns) ดังนั้น MP_L จะลดลงเรื่อยๆ เมื่อจำนวนปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้นตามลำดับ แม้ว่าค่า P จะคงที่ในตลาดแข่งขันที่แท้จริง ลักษณะของเส้น MRP_L หรือ VMP_L จะเหมือนเส้น MP ช่วงที่เกิดการลดน้อยลงของผลผลิตเพิ่ม คือเส้นจะทอดลงจากซ้ายไปขวา โดยที่แกนตั้งแสดงราคาปัจจัยการผลิต แกนนอนแสดงปัจจัยการผลิต

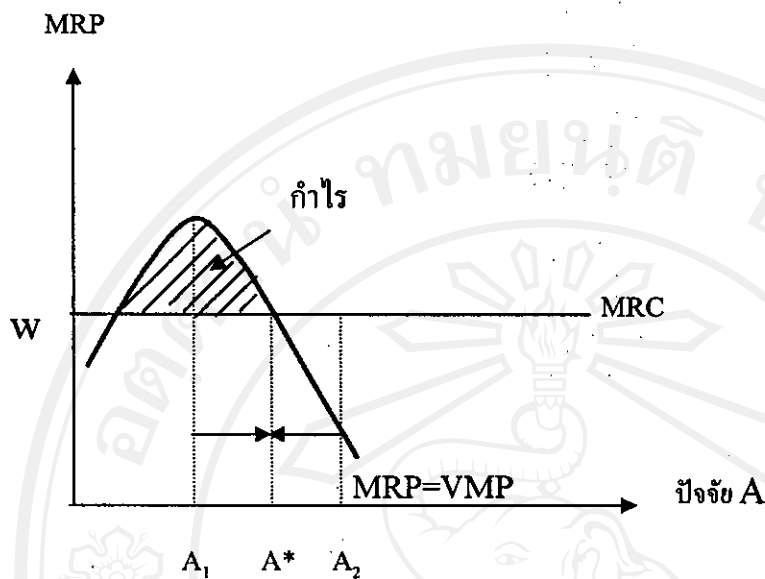
MRP (ในตลาดปัจจัย) มีบทบาทในการกำหนดกำไรสูงสุดเช่นเดียวกับ MR (ในตลาดผลผลิต) ซึ่งเป็นด้านรายรับ จำเป็นต้องพิจารณาพร้อมกับด้านรายจ่ายหรือต้นทุนในตลาดผลผลิต ต้นทุนเพิ่มที่จ่ายให้กับการผลิตเพิ่ม 1 หน่วย คือ $MC = \Delta TC / \Delta Q$ ขณะที่ต้นทุนที่จ่ายให้กับจำนวนปัจจัยการผลิตที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คือ $MRC = \Delta TRC / \Delta A$ โดยที่สมมุติให้ตลาดปัจจัยการผลิตมีการแข่งขันที่แท้จริง แสดงว่า MRC มีค่าคงที่เท่ากับค่าจ้าง (W)

กำหนดให้ $TRC = \text{Total resource Cost}$

เมื่อนำเส้น MRP ที่มีลักษณะทอดลงจากซ้ายไปขวาดังกล่าวมาแล้ว มาพิจารณาร่วมกับเส้น MRC ซึ่งมีลักษณะเป็นเส้นตรงนอนราบขนานแกนนอน ตามข้อสมมุติของการแข่งขันที่แท้จริงทั้งในตลาดปัจจัย โดยปัจจัยแปรผัน คือปัจจัยการผลิต A ดังรูป

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

รูปที่ 2.3 แสดงกำไรสูงสุดของหน่วยผลิตโดยการใช้ปัจจัยการผลิตในตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสมบูรณ์

กำหนดให้ W คือ ค่าจ้างในการผลิต

จากรูป แสดงเงื่อนไขกำไรสูงสุดของหน่วยผลิตในตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสมบูรณ์ที่ $MRP = MRC$ จะเห็นว่าเมื่อ $MRP = MRC$ ผู้ผลิตจะได้รับกำไรทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Profit) ถ้าผู้ผลิตเลือกผลิต ณ จุด A_1 , MRP มีค่ามากกว่า MRC (หรือ W) แสดงว่ากำไรส่วนเพิ่มมีค่าเป็นบวก ($\Delta \pi > 0$) ฉะนั้นหน่วยผลิตจะเพิ่มการผลิตจนกระทั่งได้กำไรรวมสูงสุด

ถ้าผู้ผลิตเลือกผลิต ณ จุด A_2 , MRP มีค่าน้อยกว่า MRC (หรือ W) แสดงว่ากำไรส่วนเพิ่มมีค่าติดลบ ($\Delta \pi < 0$) ฉะนั้นหน่วยผลิตจะลดปัจจัยการผลิตลดลงเรื่อยๆ เพื่อลดการขาดทุน ดังนั้นจุดตัด $MRP = MRC$ เป็นจุดที่แสดงการใช้ปัจจัยการผลิตที่ได้กำไรสูงสุด (profit maximization point) ในตลาดปัจจัยการผลิต และพื้นที่แรเงาทั้งหมดคือกำไรจากการใช้ปัจจัยการผลิต

บางครั้งถึงแม้ว่าผู้ผลิตจะทราบว่ามีปริมาณปัจจัยการผลิตใด เป็นจุดที่ทำให้กำไรสูงสุด แต่ผู้ผลิตไม่สามารถเลือกระดับการผลิตดังกล่าวได้ เพราะผู้ผลิตมีข้อจำกัดทางกีดทางการเงิน ทำให้มีเงินทุนไม่เพียงพอที่จะซื้อปัจจัยการผลิตในปริมาณที่ให้กำไรสูงสุด ผู้ผลิตจึงอาจต้องกู้ยืมเงินเพื่อนำไปซื้อปัจจัยการผลิตในระดับที่เหมาะสม ฉะนั้นผู้ผลิตจะพิจารณาการกู้ยืมเพื่อนำมาใช้เพื่อผลิตสินค้าผู้ผลิตจะเปรียบเทียบต้นทุนในการกู้ยืมกับกำไรที่เพิ่มขึ้นจากการใช้ปัจจัยการผลิตที่เหมาะสม ถ้าหากต้นทุนในการกู้ยืมต่ำกว่ากำไรที่เพิ่มขึ้น ผู้ผลิตก็จะเลือกกู้ยืมเงิน โดยต้นทุนในการ

กู้ยืมเงินอาจจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ ดันทุนที่ต้องจ่ายไปจริงเช่น ค่าธรรมเนียมจัดการวงเงิน ค่าประเมินหลักประกัน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เป็นต้น ดันทุนที่ไม่ใช่ค้ำประกันหรือดันทุนที่ไม่ใช่ตัวเงิน ได้แก่ ระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ ระยะเวลาการอนุมัติเงินกู้ เป็นต้น โดยหากผู้กู้มีดันทุนที่ต้องจ่ายเป็นตัวเงินและมีได้จ่ายเป็นตัวเงินมีดันทุนที่สูง จะทำให้ผู้ผลิตมีผลได้รับกำไรน้อยลง

การเลือกใช้บริการสินเชื่อของธุรกิจขนาดเล็กจากสถาบันการเงินใดๆผู้ผลิตหรือผู้กู้จะพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1.) ปัจจัยที่จัดว่าเป็นดันทุนที่จ่ายเป็นตัวเงิน ได้แก่
  - 1.1) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าสถาบันการเงินอื่น
  - 1.2) ค่าธรรมเนียมบริการ กำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีค่าธรรมเนียมในการจัดการสินเชื่อที่ต่ำกว่า สถาบันการเงินอื่น ซึ่งกรณีที่ใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันก็จะมีค่าธรรมเนียมในการประเมินราคาหลักประกันและค่าธรรมเนียมในการจ้างองหลักประกันอีกด้วย
- 2.) ปัจจัยที่จัดว่าเป็นดันทุนที่มีได้จ่ายเป็นตัวเงิน ได้แก่
  - 2.1) หลักประกันเงินกู้ กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีทั้งการวางหลักประกันเป็นหลักทรัพย์และบุคคลค้ำประกันประกันเต็มจำนวน
  - 2.2) วงเงินกู้ยืม กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่ให้วงเงินในจำนวนที่เพียงพอสำหรับการนำเงินไปใช้ตามวัตถุประสงค์ของผู้กู้ โดยวงเงินกู้ที่ธนาคารอนุมัติจะขึ้นอยู่กับหลักประกันหรือผู้ค้ำประกัน
  - 2.3) ระยะเวลาชำระคืนเงินกู้ กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่ให้ระยะเวลาการชำระหนี้ตามความต้องการของผู้กู้ เพื่อสามารถชำระหนี้คืนได้ครบตามระยะเวลาที่กำหนด
  - 2.4) วัตถุประสงค์ในการกู้ยืมเงิน กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีวัตถุประสงค์ในการขอกู้ตรงกับความต้องการของผู้กู้
  - 2.5) ขั้นตอนการอนุมัติเงินกู้ กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีขั้นตอนการพิจารณาอนุมัติที่รวดเร็ว
  - 2.6) สถานที่ กำหนดให้สิ่งอื่นๆคงที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่มีสถานที่จอดรถสะดวกสบาย อยู่ในแหล่งชุมชน มีระบบความปลอดภัย

และการคมนาคมสะดวกสบาย

- 2.7) การบริการ กำหนดให้สิ่งอื่นๆ ที่ ผู้กู้จะเลือกที่จะกู้จากสถาบันการเงินที่ผู้กู้
คาดว่าจะได้รับการบริการจากพนักงานของธนาคารอย่างเท่าเทียมกัน
และรวดเร็ว

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เรวัติ ธรรมยศ (2540) ได้ทำการศึกษาเรื่อง บทบาทของสำนักงานอำนวยการสินเชื่อของ บริษัทเงินทุนในการกระจายสินเชื่อ ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาถึง ลักษณะการกระจายสินเชื่อ พฤติกรรมหลักเกณฑ์และข้อจำกัดในการอำนวยการสินเชื่อในแต่ละสาขา เศรษฐกิจ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์กับผู้จัดการสำนักงานอำนวยการสินเชื่อ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 24 แห่ง โดยจากผลการศึกษาพบว่า การกระจายสินเชื่อในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่มีลักษณะไม่ เท่าเทียมกัน สินเชื่อมีการกระจุกตัวอยู่กับลูกค้ารายใหญ่ในสัดส่วนที่มากกว่าลูกค้ารายย่อยได้รับ เน้นการให้สินเชื่อทั้งในด้านจำนวนสินเชื่อและจำนวนรายแก่ลูกค้าที่อยู่อาศัยในเขตอำเภอเมือง มากกว่าเขตอำเภอรอบนอก และเป็นผู้ที่เคยมีประวัติการเงินอยู่ในเกณฑ์ดีมาก่อน ไม่มีการ พิจารณาสินเชื่อให้แก่ลูกค้ารายย่อย หรือผู้ประกอบการรายใหม่เนื่องจากมีความเสี่ยงมากกว่าผู้เคย คำเดิมที่มีประวัติการเงินคืออยู่แล้ว และการให้สินเชื่อในสาขาการเกษตรทั้งจำนวนสินเชื่อและ จำนวนรายมีน้อยมาจากผลตอบแทน ในรูปดอกเบี้ยไม่สูงมากนัก และมีความเสี่ยงสูง แต่ให้ ความสำคัญการให้สินเชื่อในสาขาธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มากกว่าสาขาอื่น อันดับรองลงมาคือ สาขาการพาณิชย์กรรมและการบริโภคส่วนบุคคล และเมื่อเปรียบเทียบการกระจายสินเชื่อของ สำนักงานอำนวยการสินเชื่อกับธนาคารพาณิชย์ในจังหวัดเชียงใหม่ จะเห็นได้ว่าธนาคารพาณิชย์มีการ กระจายสินเชื่อไปในแต่ละสาขาเศรษฐกิจดีกว่า

รชริษา ไชยทิพย์ (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่องความพึงพอใจของผู้ใช้บริการต่อการ บริการสินเชื่อของธนาคารไทยธนาคาร สาขาเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ของผู้ใช้บริการต่อการบริการด้านสินเชื่อประเภทวงเงินกู้ของธนาคารไทยธนาคาร สาขาเชียงใหม่ โดยเก็บจากข้อมูลจากลูกค้าที่ได้รับอนุมัติวงเงินกู้ในช่วงเดือนตุลาคม 2544 จนถึงเดือนพฤษภาคม 2545 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใช้วงเงินสินเชื่อตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป เป็นจำนวนประชากรทั้งสิ้น 43 ราย โดยใช้วิธีใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ผลการศึกษาพบว่าผู้ใช้บริการมี ความพึงพอใจในบริการด้านสินเชื่อของธนาคารในระดับมาก คือ ปัจจัยด้านบุคลากร ส่วนปัจจัย ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ พบว่าปัจจัยด้านราคาได้รับ

ความพึงพอใจในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาที่มีอยู่ในระดับมาก คือ ปัญหาด้านราคาในการใช้บริการด้านสินเชื่อและปัญหาด้านกระบวนการให้บริการด้านสินเชื่อ

วินณา อุตชิตร(2546) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้บริการสินเชื่อห้องแถว ของธนาคารออมสินในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการสินเชื่อธุรกิจห้องแถวของลูกค้ายธนาคารออมสิน จังหวัดเชียงใหม่ รวมถึงศึกษาแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้บริการสินเชื่อธุรกิจห้องแถวของลูกค้ายธนาคารออมสิน จังหวัดเชียงใหม่ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 360 ราย โดยวิธีร้อยละ และการใช้ค่าความถี่ จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านวงเงินกู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการสินเชื่อเป็นอันดับแรก ส่วนปัจจัยรองลงมาคือปัจจัยทางด้านวัตถุประสงค์และปัจจัยด้านอัตราดอกเบี้ยเป็นอันดับสาม ทางด้านความคิดเห็นของลูกค้ายธนาคารคือลูกค้ายมีความพึงพอใจในวัตถุประสงค์ของการกู้ เพราะสามารถนำไปใช้ลงทุนในกิจการได้ ส่วนปัญหาคือ เรื่องเอกสารประกอบการกู้มีจำนวนมาก และปัญหาการใช้เวลานานในการตรวจสอบเอกสารของธนาคาร สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้บริการเงินฝาก ปัจจัยในการเลือกธนาคาร ปัจจัยด้านการตลาดที่มีผลต่อการใช้บริการสินเชื่อที่อยู่อาศัย ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการใช้สินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภคของธนาคารพาณิชย์ ปัจจัยทางด้านราคาและผลิตภัณฑ์ ปัจจัยทางด้านอัตราดอกเบี้ย ปัจจัยทางด้านความมั่นคง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้บริการสินเชื่อห้องแถว และปัจจัยทางด้านวัตถุประสงค์ของการกู้